

οθίων της, επομένως και την ζωήν της. Ἀπὸ τὴν ἀπελπισίαν της ὅμως, ὅταν βλέπῃ ὅτι κινδυνεύει, ἀποφασίζει νὰ κεντήσῃ τὸν ἑχθρόν της καὶ ὥς τῆς κοστίσῃ τὴν ζωήν. Ὡς ἐκ τούτου πρέπει νὰ ἀποφεύγῃτε ὅλα τὰ βίαια κινήματα τὰ ὁποῖα ἡμποροῦν νὰ δώσουν ὑποψίαν εἰς τὰς μελίσσας ὅτι τὰς καταδιώκετε, ἂν δὲ τυχὸν ἔλθουν κατεπάνω σας μέλισσαι, δὲν ἔχετε νὰ κάμῃτε ἄλλο τι ἢ νὰ κρατήσῃτε τὰς δύο σας χεῖρας πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν σας μὲ τοὺς δακτύλους ἐκτεταμένους, καὶ νὰ μὴ κινήθῃτε, οὔτε νὰ ἐκβάλῃτε φωνήν, ἀκόμη καὶ ἂν τύχῃ νὰ καθίσουν ἐπάνω σας, ἐκείναι δὲ ὅταν σὰς ἴδουν ἀκινήτους, θὰ πεισθοῦν ὅτι δὲν ζητεῖτε τὸ κακὸν των καὶ θὰ φύγουν ἐπὶ τέλους.

Ἐάν θέλετε νὰ μὴ ἔχητε ἄλλας παρὰ φιλικὰς σχέσεις μὲ τὰς μελίσσας, πρέπει νὰ φέρῃσθε πρὸς αὐτὰς μὲ ὀλην τὴν εὐγένειαν τὴν ὁποίαν θὰ ἐδεικνύετε πρὸς τοὺς ἀνθρώπους εἰς τοὺς ὁποίους θέλετε νὰ ἀρέσκητε, νὰ μὴ ἦσθε δηλαδὴ ἀδιάρκτοι εἰς τὴν περιέργειάν σας περὶ αὐτῶν, νὰ μὴ ζητῇτε νὰ τὰς ἐξετάζετε ἐκ τοῦ πλησίον μὲ τρόπον ὥστε νὰ τὰς τρομάζετε, νὰ μὴ τὰς πλησιάζετε ἀσθμαίνοντες καὶ φουζῶντες ἐπάνω των, νὰ ἦσθε καθαροί, διότι αἱ δυσωδίαί τὰς ἐρεθίζουν, ὥστε δὲν διστάζουν νὰ ἐπιτεθοῦν ἐναντίον τοῦ ἀνθρώπου ὁ ὁποῖος ἀπόζει ἰδρωτὰ ἢ ἔχει δυσώδη ἀναπνοήν, νὰ ἀποφεύγῃτε τὰ βίαια κινήματα καὶ τὰς δυνατὰς φωνὰς, νὰ κινήσῃτε ἥσυχως καὶ νὰ ὁμιλῇτε μὲ μετρίαν φωνήν, καὶ τοιοῦτοτρόπως θὰ δυνηθῇτε ἀκόμη καὶ τὴν κυψέλην νὰ πλησιάζετε, ἐάν μάλιστα ᾔναι ὁαλίνῃ, καὶ νὰ παρατηρῇτε χωρὶς φόβον τὰς ἐργασίας τοῦ σμήνους.

Οἱ μελισσοτρόφοι, ὅταν θέλουν νὰ ἀνοίξουν τὴν κυψέλην διὰ νὰ συνάξουν τὸ μέλι, καταθρέχουν πρῶτον τὸ μελίκηρον μὲ ζαχαρόνερρον, πρᾶγμα εἰς τὸ ὁποῖον αἱ μέλισσαι ἔχουν ὑπερβολικὴν ἀδυναμίαν. Χύνονται λοιπὸν ὅλαι εἰς τὰ γλυκὰ, ἀφοῦ δὲ χορησθῶν δὲν ἔχουν πλέον διαθέσιν διὰ ἐχθροπραξίας, ὥστε μένουν ἡσυχοὶ ἐνῷ οἱ φύλακές των ἀφαιροῦν τὰς κηρήθρας ἀπὸ τὴν κυψέλην, ἢ κάμνουν ἐπιδιορθώσεις ἐντὸς αὐτῆς. Ἐκ τούτου εἶναι φανερόν ὅτι αἱ μέλισσαι, ὅταν ᾔναι χορτάται ἀπὸ γλυκὰ, (ζαχαρόνερρον ἢ μέλι ἢ σιρόπιον) δὲν κεντοῦν. Ὅχι μόνον τοῦτο, ἀλλὰ καὶ δὲν κάμνουν καμμίαν ἀντίστασιν, ἐάν τότε τὰς πιάσῃ τις εἰς τὰς χεῖράς του, καὶ τὰς ἐξετάσῃ ἐκ τοῦ πλησίον, ἂν τὰς ἀφήσῃ νὰ ἐπικαθίσουν εἰς τὸ πρόσωπόν του, ἢ τὰς θωπεύσῃ ὅπως θωπεύομεν τὰ ἄλλα ζῶα. Ὁ περιβόητος μελισσοδαμαστής Οὐάιλντμαν ἐσυνήθισε νὰ θέτῃ τὴν βασίλισσαν ἐπάνω εἰς τὸν πώγωνά του, ὅπου τὴν παρηκολούθει καὶ τὸ λοιπὸν σμήνος, συμπεκνούμενον περίξ αὐτῆς ἐν εἵδει μακρᾶς γενειάδος!

Ὁ δὲ κ. Λομβάρδος, διάσημος γάλλος μελισσοκόμος, διηγεῖται τὸ ἑξῆς ἀνέκδοτον, τὸ ὁποῖον δεικνύει πόσον ἀκινδύνως πλησιάζονται αἱ μέλισσαι ὅταν ἔχη τις τὴν ἀπαιτουμένην ἐπιθεσιότητα καὶ ἱτόλμην.

«Θέλων νὰ πείσω τὴν μικράν μου φίλην ὅτι εἰ/εν ἄδικον νὰ φοβῇται τὰς μελίσσας, τὴν ἐφώναξα ἡμέραν τινὰ ἵνα ἴδῃ τὴν βασίλισσαν. Ἐπειδὴ δὲ ἠθέλησε νὰ τὴν παρατηρήσῃ ἐκ τοῦ πλησίον τῇ εἶπα νὰ φορέσῃ τὰ χειρόκτιά της, καὶ τότε ἔθεσα τὴν βασίλισσαν εἰς τὴν παλάμην της. Πάραυτα μᾶς περιεκύκλωσεν ὅλον τὸ σμήνος καὶ τὸ κοράσιον ἤρχισε νὰ τρέμῃ, ἀλλ' ἐγὼ τῇ εἶπον νὰ σταθῇ ἀκίνητος καὶ νὰ μὴ ὁμιλῇ, ἀλλὰ νὰ ἐκτείνῃ τὴν δεξιάν της, εἰς τὴν παλάμην τῆς ὁποίας ἐπεκάθητο ἡ βασίλισσα, τὸ δὲ σμήνος ἔσπευσε εὐθὺς νὰ τὴν περικυκλώσῃ καὶ ἐκρέματο ἀπὸ τὸν βραχίονά της ὡς ἀπὸ κλάδου δένδρου. Οἱ παριστάμενοι ἔμειναν καταγοητευμένοι ἐκ τοῦ πρωτοφανοῦς θεάματος. Ἐπὶ τέλους ἐφέρθη κυψέλη, εἰς τὴν ὁποίαν ἀπετίναξα ἀσφαλῶς τὴν βασίλισσαν καὶ τοὺς ὑπηκόους της, χωρὶς νὰ βλάψω οὔτε τὴν μικράν μου φίλην οὔτε τὸ σμήνος.»

Ἀλλὰ καὶ μὲ ὅλας ταύτας τὰς προφυλάξεις εἶναι πάλιν ἐνδεχόμενον νὰ κεντηθῇ τις ἀπὸ τυχαίαν μέλισσαν, ὥστε καλὸν εἶναι νὰ ἡξεύρῃ τί νὰ κάμῃ καὶ εἰς τοιοῦτην περίπτωσιν.

Ἐπειδὴ ἡ μέλισσα κεντήσασα ἀφίνει τὸ κέντρον της ἐμπεπηγμένον εἰς τὴν σάρκα μαζί μὲ τὴν κύστιν ἣτις ἐμπεριέχει τὸν ἴον, πρέπει κατὰ πρῶτον νὰ ἀποσπῇ τὸ κέντρον, ἄλλως προχωρεῖ ὁλονὲν βαθύτερον εἰς τὴν σάρκα, ἐγγέον περισσότερον ἴον εἰς τὴν πληγὴν. Ἀφοῦ δὲ ἀφαιρεθῇ τὸ κέντρον δὲν πρέπει νὰ τριφθῇ τὸ μέρος, ὅσον καὶ ἂν καίῃ καὶ πονῇ, διότι ἡ τριβὴ θέτει εἰς ταχυτέραν κυκλοφορίαν τὸ αἷμα καὶ επομένως ἐξαπλώνει τὸν ἴον ἐπὶ μεγαλύτερου μέρους τοῦ σώματος, τὸ ὁποῖον δύναται ν' ἀποθῇ λίαν ἐπικύνδονον. Ἄν τυχὸν ἀπορροφηθῇ ὁ ἴος ἐκ τῆς πληγῆς διὰ τοῦ στόματος, πρέπει νὰ ἀποπτυσθῇ εὐθὺς, διότι καταπινόμενος ἐπιφέρει τρομερὸν κεφαλόπονον καὶ ζάλην. Πολλοὶ συνιστοῦν τὸν βεβρεγμένον καπνὸν ὡς ἀνακουφίζοντα τοὺς πόνους ἀμα ἐπιτεθῇ εἰς τὴν πληγὴν, ἄλλοι τὴν γυμνὴν τῆς παπαρούνας, ἣτις μάλιστα λέγεται ὅτι ἐμποδίζει καὶ τὸ πρήξιμον τῆς πληγῆς, ἄλλοι δὲ τὴν ἀμμωνίαν, τὸ προχειρότερον ὅμως καὶ καλλιστον εἶναι τὸ ψυχρὸν ὕδωρ, τὸ ὁποῖον διαλύει καὶ ἐξάδυνατίζει τὸν ἴον, ἐνῇ συγχρόνως καταπραίνει τὴν φλόγωσιν τῆς πληγῆς.

—Ὁ ποιητὴς Σιμωνίδης περιγράφει δέκα εἶδη γυναικῶν ὅλων κακῶν ἐκτὸς μίας, ἣ ὁποία ἔχει τὴν φύσιν τῆς μελίσσης. Αὕτη εἶναι καλὴ καὶ οἰκονόμος ἀγαπᾷ τὸν ἄνδρα της καὶ γυνᾷ τέχνα ὥραϊα καὶ ἀνδρεία. Τοιαῦται λέγει εἶναι αἱ καλλίτεραι καὶ σοφώταται γυναῖκες τὰς ὁποίας ὁ Θεὸς δίδει εἰς τοὺς ἀνθρώπους.